

In Bucolicos Graecos coniecturarum pentas.

Theocrit. 5, 28.

ὄστις νικασεῖν τὸν πλατῖον ὡς τὸ πεποιθήη,
σφᾶξ βρομβέων τέττιγος ἐναντίον.

Ita editiones habent novissimae; in prioribus erat *πεποιθεις*, id quod codicum aliquot non vilium consensu firmatur haud mediocriter. Scribamus ergo *πεποιθήης*, quod verbum quum ad enuntiationem primariam et secundariam aequae pertineat, non tamen utrique aut certe primariae, sed uni accommodatum est secundariae; neque hoc ab poetarum usu plane abhorret ut patebit Theognidem conferenti v. 541 seq. Bekk.

δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαῖδη, ὕβρις
ἦπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὕλεσεν.

vide ibi Schaeferum p. 42.

Bion. 2, 7 et 31. Multifariam corruptum est Bionis carmen secundum multisque coniecturis a viris doctis tentatum, novissime ab Hermanno, cuius tamen rationes non ubique satisfaciunt. Velut quum v. 7

πῶς παῖς ἔσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν
illud φᾶρος nude positum vix possit vestem muliebrem denotare, sed plerumque significet virilem, scribi ille iussit: πῶς νόθον ἔσσατο φᾶρος. Ego facilius et ad rem accommodatius corrigi posse puto: πῶς παῖς ἔσσατ' ἄφαρος κ. τ. λ. „*quomodo vestitus erat ita ut sine himatio esset*“, quo prolepseos genere nihil est frequentius. Servavit vocem Hesychius p. 636 Alb.: ἄφαροι. ἀνίματαί (?), ἀνένδυτοι.

Ultimum eiusdem carminis frustulum tale est:

ἂ δὲ πονηρὰ

νόσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει,
ubi Hermannus auctor est ut scribatur: νόσσα χροὸς δολία κ. τ. λ. Verum tametsi in novanda verborum significatione multum sibi licere Bion et Moschus putabant, vehementer tamen dubito num *parietem* ille idque eo quo putant vocabulo dicere voluerit. Imo scripsisse Bion videtur:

ἂ δὲ πονηρὰ

νὺξ ἄφρα ἂ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.

Ἄφρα significat continuo ut Iliad. 23, 375, et δολία νύξ est etiam apud Tryphiodor. 29, sed paulo ibi aptius positum quam nostro in loco, ubi praestare videtur ἂ δολιχά, ut Odysse. 23, 243.

Mosch. 3, 38 seq.

οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδῶν,
οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὄρεα μακρὰ χελιδῶν.

Miraturos mecum arbitror historiae naturalis peritos lusciniam cantantem ἐνὶ σκοπέλοισιν, quae, ut est apud Sophoclem, μι-
νύρεται θαμιζουσα μάλιστ' ἀηδῶν χλωραῖς ὑπὸ βάσ-
σαις. Errasse autem ea ratione bucolicum poetam quum
parum verisimile sit, librarios mihi videor, non poetam casti-
gare, dum ita scribendum dico duabus transpositis vocibus:

οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισι χελιδῶν,
οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὄρεα μακρὰ ποκ' ἀδῶν.

nam ἀδῶν est in eodem carmine etiam vv. 9 et 46.

Mosch. 5, 3.

οὐδ' ἔτι μοι γὰ

ἐντὶ φίλα, ποθέει δὲ ποτὶ πλόον ἄ με γελάνα.

Haec, quae legi commode et intelligi possunt, Hermannii ma-
xime sagacitas invenit pro eis quae in codicibus leguntur
corruptissima et sensu cassa. Verumtamen ποθέει vix arbi-
tror recte positum, nec respondet satis codicum nonnullorum
lectioni ποθήη vel ποθείη, in quo latere puto ποτίει i. e.
προσίησιν.

Gothae.

Otto Schneider.

Συ Νιατο.

Leg. V. p. 747. D. καὶ γάρ, ᾧ Μέγιλλέ τε καὶ Κλεινία,
μηδὲ τοῦθ' ἡμᾶς λανθανέτω περὶ τόπων, ὡς οὐκ εἰσὶν ἄλλοι
τινὲς διαφέροντες ἄλλων τόπων πρὸς τὸ γενεῶν ἀνθρώπων
ἀμείνους καὶ χείρους, οἷς οὐκ ἐναντία νομοθετητέον. Συ dem